

Sygn. akt I C 517/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: stażysta Agnieszka Kostrzewa

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2017 roku w Łodzi

sprawy z powództwa A. J.

przeciwko Č. S. z siedzibą w P.

o odszkodowanie:

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.535,39 złotych (cztery tysiące pięćset trzydzieści pięć 39/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 29 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.614,94 złotych (jeden tysiąc sześćset czternaście 94/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi od powódki kwotę 191,02 złotych (sto dziewięćdziesiąt jeden 01/100) z zasądzonych w punkcie 1 świadczenia;
5. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwoty 604,90 złote (sześćset cztery 90/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
6. nakazuje zwrócić powódce ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 6,76 złotych (sześć 76/100) tytułem niewykorzystanej części zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego zaksięgowanej w dniu 21 czerwca 2016 roku pod pozycją WB (...)

Sygn. akt I C 517/15

UZASADNIENIE

W dniu 25 czerwca 2015 r. powódka A. J., zastępowana przez adwokata, wniosła o zasądzenie od pozwanego C. S. z siedzibą w P. działającej przez Oddział (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Polsce kwoty 5.963,97 zł na którą to kwotę składają się koszty pełnej naprawy pojazdu w wysokości 4.884,52 zł oraz koszt najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.079,45 zł płatnej z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 maja 2015 r. do dnia zapłaty z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej o numerze (...) sprawcy wypadku z dnia 23 marca 2015 r. Z. M., w wyniku którego doszło do powstania szkody w pojeździe powódki marki H. (...) o nr rej. (...), a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż przyjęte przez pozwaną i wypłacone kwoty nie odpowiadają realiom rynkowym oraz rzeczywistym kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu.

/pозew z dn. 25.06.2015 r. k. 3 – 8, pismo pełnomocnika powódki z dn. 21.07.2015 r. k. 44, pełnomocnictwo k. 45/

Odpis pozwu został doręczony pozwanemu dnia 4 listopada 2015 r.

/potwierdzenie odbioru k. 56/

W piśmie procesowym z dnia 25 kwietnia 2016 r. pozwany, zastępowany przez adwokata, wniósł o poczynienie przez Sąd ustaleń faktycznych w oparciu o wskazany przez biegłego wariant uwzględniający części alternatywne.

/pismo procesowe pełnomocnika pozwanego z dn. 25.04.2016 r. k. 103/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 marca 2015 r. doszło do kolizji drogowej, wskutek czego powódka A. J. doznała szkody rzeczowej w swoim pojeździe marki H. (...) o nr rej. (...). Sprawca kolizji – Z. M., kierujący pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) – miał z pozwanym zawartą umowę polisy (...) o numerze (...).

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2015 r. pozwany przyznał powódce odszkodowanie w wysokości 9.465,96 zł w związku ze zdarzeniem z dnia 23 marca 2015 r.

/decyzja pozwanego z dn. 23.04.2015 r. k. 27, informacja o wysokości szkody częściowej w pojeździe k. 35, kosztorys eurotaxglass's nr (...) k. 36 – 39/

W dniu 28 kwietnia 2015 r. na zlecenie powódki wykonana została prywatna kalkulacja kosztów naprawy pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) mająca na celu ustalenie rzeczywistych kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu. Wykonujący kalkulację inż. P. K. ustalił, iż koszt naprawy pojazdu z VAT wyniósł 14.420,31 zł.

/opinia nr (...) z dn. 28.04.2015 r. k. 12 – 21/

Powódka w związku ze zdarzeniem z dnia 23 marca 2015 r. wynajęła od (...) S.A. w W. pojazd zastępczy marki H. (...) na okres od 28 marca 2015 r. do 3 kwietnia 2015 r. Koszt najmu wyniósł 1.079,45 zł.

/okoliczność bezsporna, faktura VAT nr (...).B k. 26/

Pismem z dnia 5 maja 2015 r. powódka, wezwała pozwanego do niezwłocznej wypłaty odszkodowania oraz do wskazania podstaw decyzji z dn. 23.04.2015 r.

/okoliczność bezsporna, wezwanie do zapłaty k. 33/

Pismem z dnia 12 maja 2015 r. powódka, zastępowana przez adwokata, wezwała pozwanego do niezwłocznej wypłaty kwoty 6.033,80 zł z tytułu odszkodowania OC sprawcy wypadku z dnia 23 marca 2015 r.

/okoliczność bezsporna, wezwanie do zapłaty wraz ze zgłoszeniem szkody k. 28 – 31, potwierdzenie nadania k. 32/

Pismem z dnia 28 maja 2015 r. pozwany wskazał, iż przesłana kalkulacja P. stanowi wstępny kosztorys przedwykonawczy, którego zadaniem jest przede wszystkim wyszczególnienie części operacji naprawczych niezbędnych do przeprowadzenia naprawy uszkodzeń będących skutkiem szkody.

/pismo pozwanego z dn. 28.05.2015 r. k. 9 – 11/

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powódki przy zastosowaniu nowych i oryginalnych części zakupionych w sieci dealerskiej wynosił w dacie szkody 13.270,59 zł.

Koszt naprawy przy wykorzystaniu dostępnych części alternatywnych z logo producenta części o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych z logo producenta pojazdu wynosił 12.921,90 zł. Części bez logo producenta pojazdu, lecz z logo producenta części dostarczającego je na tzw. pierwszy montaż (klasy Q) spełniają również kryterium części oryginalnych. Są to części zamienne wyprodukowane zgodnie ze specyfikacjami i normami produkcyjnymi przewidzianymi przez producenta pojazdu na tej samej linii produkcyjnej co części opatrzone logo producenta pojazdu. Są to części tej samej jakości.

Wartość pojazdu w stanie przed szkodą wynosiła 33.700 zł.

Brak jest podstaw do naliczenia rynkowego ubytku wartości pojazdu po naprawie.

Poziom stawek warsztatów nieautoryzowanych w dacie szkody na terenie woj. (...) w I kwartale 2015 r. to przedział 80 – 120 zł/rbg netto, przy czym stawki najniższe dotyczą mniejszych warsztatów na peryferiach, zaś stawki najwyższe dużych warsztatów o wysokim stopniu specjalizacji. Przeciętny uzasadniony koszt naprawy wynosi 100 zł/rbg netto.

H. dostarcza tworzywa lakierowane na gotowo. Serwis nie lakieruje renowacyjnie w warsztacie zderzaków polakierowanych fabrycznie. Lakier na elementach metalowych i sztucznych może się różnić. Jeżeli zamawiany zderzak fabryczny polakierowany na gotowo i w samochodzie były elementy nie lakierowane, to zderzak nie będzie się różnił odcieniem koloru.

/opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego mgr inż. W. S. z dn. 11.03.2016 r. k. 63 – 75 wraz z załącznikami k. 76 – 93, uzupełniająca opinia z dn. 11.10.2016 r. k. 121 – 131 wraz z załącznikami k. 132 – 140, uzupełniająca ustna opinia biegłego złożona na rozprawie w dn.20.03.2017 r. k. 163/

Samochód klasy H. (...) można wynająć na terenie Ł. za stawkę 150 – 200 zł brutto za dobę. Cena zależy od długości najmu – im krótszy okres najmu tym wyższa cena. Czas najmu samochodu zastępczego przez powódkę od 28 marca 2015 r. do 3 kwietnia 2015 r. jest uzasadniony, albowiem technologiczny czas naprawy samochodu powódki wynosił ok. 5 dni roboczych. Do tego należy doliczyć 2 dni na zamówienie i oczekiwanie na części zamienne, 2 dni organizacyjne na przyjęcie i wydanie samochodu. Łącznie czas naprawy wynosi 11 dni kalendarzowych.

/uzupełniająca ustna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego mgr inż. W. S. złożona na rozprawie w dn.20.03.2017 r. k. 163/

Powódka wynajmowała samochód zastępczy z uwagi na czas trwania naprawy pojazdu uszkodzonego. Nie miała innego samochodu, z którego mogłaby korzystać. Naprawa była dokonywana w warsztacie, a nie w ASO.

/przesłuchanie powódki, protokół rozprawy z dn.20.03.2017 r. k. 163/

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił opierając się w całości o materiał dowodowy zaprezentowany przez stronę powodową z uwagi na fakt niekwestionowania okoliczności faktycznych zdarzenia przez pozwanego. Pozwany nie wniósł o dopuszczenie w sprawie jakichkolwiek dowodów.

Ustalając rozmiar szkody doznanej przez powódkę Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego mgr inż. W. S. w jej kształcie uzupełnionym opiniami uzupełniającymi – pisemną oraz ustną. W przekonaniu Sądu sporządzona przez biegłego S. opinia stanowi pełnowartościowe źródło wiedzy specjalnej – jest ona sporządzona w sposób kompleksowy, zaś wysunięte przez biegłego wnioski logicznie

wynikają z poczynionych wcześniej ustaleń. Nadto biegły szeroko ustosunkował się do zastrzeżeń pełnomocnika powódki wyjaśniając zgłaszane wątpliwości. Z uwagi na powyższe Sąd przyznał wiarę opinii w całości.

Sąd zważył, co następuje:

Pozew zasługiwał na uwzględnienie w przeważającej części.

Żądanie strony powodowej znajduje oparcie w treści art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c. Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest obowiązany do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

Powódka A. J. dochodziła odszkodowania za koszty naprawy pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) po zdarzeniu z dnia 23 marca 2015 r. Pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności, a zatem okoliczności zdarzenia i podstawa odpowiedzialności pozwanego były między stronami bezsporne.

W zakresie ustalenia wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu wskazać trzeba, co następuje. Pozwany kwestionował wysokość żądania powódki wskazując, iż ustalenie należnego odszkodowania winno nastąpić z uwzględnieniem cen części alternatywnych oznaczonych symbolem „Q”. W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361 – 363 k.c.). Na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszego postępowania Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powódki o zasądzenie kwoty 4.884,52 zł stanowiącej koszty pełnej naprawy pojazdu zasługiwało na uwzględnienie jedynie co do kwoty 3.455,94 zł. Ustalając należne powódce odszkodowanie Sąd przyjął, iż dla przywrócenia pojazdu powódki do stanu poprzedniego wystarczy jego naprawa przy użyciu cen części nowych oryginalnych sygnowanych logo producenta części tj. „Q”. Opierając się o opinię biegłego mgr inż. W. S. Sąd ustalił, iż części z logo producenta części dostarczającego je na tzw. pierwszy montaż (klasy Q) także – podobnie jak części sygnowane logo producenta pojazdu – spełniają kryterium części oryginalnych. Części te produkowane są zgodnie ze specyfikacjami i normami produkcyjnymi przewidzianymi przez producenta pojazdu, a zatem są tej samej jakości, co części sygnowane logo producenta pojazdu. W tym stanie rzeczy – ekwiwalentności skutków naprawy pojazdu powódki przy użyciu części

nowych oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu bądź sygnowanych logo producenta części – przyznanie odszkodowania z uwzględnieniem cen części sygnowanych logo producenta pojazdu prowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia powódki.

Konkludując, Sąd doszedł do przekonania, iż uzasadniony koszt naprawy pojazdu powódki po szkodzie z dnia 23 marca 2015 r. wyniósł 12.921,90 zł. Uwzględniając wypłacone przez pozwanego w toku procesu odszkodowanie w kwocie 9.465,96 zł, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.455,94 zł tytułem odszkodowania stanowiącego zwrot kosztów naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 23 marca 2015 r. W zakresie kwoty 1.428,58 zł Sąd oddalił zaś powództwo.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem szkodę majątkową stanowi również utrata możliwości korzystania z rzeczy. Niemożność korzystania z pojazdu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361 § 1 k.c. i rodzi obowiązek wypłaty odszkodowania, wówczas gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało poniesienia określonych kosztów. W konsekwencji odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (por. uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11, Lex 1011468). Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu. Możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego ma umożliwić poszkodowanemu tymczasowe przywrócenie stanu poprzedniego poprzez zachowanie takiego standardu życia codziennego, jak gdyby wypadek nie miał miejsca, zaś podlegającą naprawieniu szkodę majątkową stanowią celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione przez poszkodowanego w okresie naprawy albo przez okres niezbędny do nabycia nowego samochodu.

Powódka dochodziła zasądzenia na jej rzecz kwoty 1.079,45 zł tytułem poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwany nie odniósł się do żądania powódki w tym zakresie w żaden sposób, a zatem podstawy faktyczne żądania powódki należało uznać za bezsporne. Na poparcie żądań w zakresie wykazania poniesienia kosztów powódka załączyła fakturę VAT (...) wynajęcie przez nią pojazdu zastępczego marki H. (...) na okres od 28 marca 2015 r. do 3 kwietnia 2015 r. tj. 7 dni. Koszt najmu wyniósł 1.079,45 zł, co powoduje, iż dzienna stawka za najem wynosiła ok. 154 zł brutto. Zarówno zasadność najmu na okres 7 dni jak i żądanej wysokości odszkodowania w kontekście przyjętej dziennej dobowej stawki najmu powódka udowodniła w drodze opinii biegłego sądowego mgr inż. W. S., którego rozważania Sąd przyjął za własne. Z opinii biegłego wynika, iż w niniejszej sprawie uzasadnionymi byłyby koszty najmu pojazdu zastępczego nawet na 11 dni kalendarzowych przy stawce 150 – 200 zł brutto. Roszczenie powódki pozostawało znacznie poniżej przedmiotowej granicy. Z uwagi na powyższe żądanie powódki zasądzenia na jej rzecz kwoty 1.079,45 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd uwzględnił w całości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.) który wskazuje, iż zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Termin ten ulega wydłużeniu wówczas, gdyby wyjaśnienie w terminie trzydziestu dni okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła zasądzenia na jej rzecz roszczenia wraz z odsetkami od dnia 12 maja 2015 r. do dnia zapłaty. W przekonaniu Sądu jednak nie zdołała udowodnić, iż roszczenie było już wówczas wymagalne, albowiem nie przedstawiła dowodu doręczenia pozwanemu skonkretyzowanego wezwania do zapłaty. Sprecyzowanie żądania powódki co do wysokości nastąpiło dopiero w piśmie pełnomocnika powódki z dnia 12 maja 2015 r. Ze względu na brak załączenia przez pełnomocnika powódki dowodu doręczenia przedmiotowego pisma pozwanemu, uznać należało, iż doręczenie takie nastąpiło w dniu, gdy pozwany wystosował odpowiedź tj. w dniu 28 maja 2015 r. W konsekwencji roszczenie stało się w przekonaniu Sądu wymagalne dopiero od dnia następnego po doręczeniu

pozwanemu skonkretyzowanego wezwania do zapłaty tj. od dnia 29 maja 2015 r. i w takim też zakresie zasługiwało na uwzględnienie roszczenie powódki co do odsetek. W zakresie żądania zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 12 maja 2015 r. do dnia 28 maja 2015 r. powództwo podlegało oddaleniu.

W związku z częściowym jedynie uwzględnieniem żądania powódki Sąd o kosztach procesu rozstrzygnął na zasadzie art. 100 k.p.c. tj. stosunkowo rozłożył je między stronami. Powódka poniosła w toku procesu koszty w łącznej kwocie 2509,24 zł, na którą złożyły się 299 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 993,24 zł tytułem wynagrodzenia biegłego sądowego mgr inż. W. S. (k. 61, k. 98, k. 117, k. 144). Do wydatków pozwanego należały jedynie 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Z uwagi na wynik procesu powódka winna ponieść koszty procesu w 24%, zaś pozwana w 76%. Łącznie poniesione przez strony koszty procesu wyniosły 3.726,24 zł przy czym powódka winna ponieść koszty w kwocie 894,30 zł (3.726,24 zł x 24%), zaś pozwany w kwocie 2.831,94 zł (3.726,24 zł x 76%). Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.614,94 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3. sentencji wyroku).

W toku procesu Skarb Państwa – Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi tymczasowo wydatkował kwotę 795,92 zł tytułem wynagrodzenia biegłego sądowego mgr inż. W. S. (k. 98, k. 156), które to koszty winny zostać ostatecznie poniesione przez strony. W związku z powyższym w oparciu o art. 113 ust. 2 pkt 1) u.k.s.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od powódki A. J. – z zasądzonych na jej rzecz w punkcie 1. sentencji wyroku świadczenia – kwotę 191,02 zł, zaś na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 100 k.p.c. obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kwoty 604,90 zł.

Na podstawie art. 84 ust. 2 u.k.s.c. w zw. z art. 80 ust. 1 u.k.s.c. Sąd nakazał zwrócić na rzecz powódki A. J. część zaliczki w kwocie 6,76 zł uiszczonej przez nią w dniu 21 czerwca 2016 r. na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego i niewykorzystanej w toku procesu.